

II

(Közlemények)

AZ EURÓPAI UNIÓ INTÉZMÉNYEITŐL, SZERVEITŐL, HIVATALAITÓL ÉS
ÜGYNÖKSÉGEITŐL SZÁRMAZÓ KÖZLEMÉNYEK

EURÓPAI BIZOTTSÁG

A BIZOTTSÁG KÖZLEMÉNYE

Pénzügyi szankciók a kötelezettségszegési eljárásokban

(2023/C 2/01)

1. BEVEZETÉS – ARÁNYOS ÉS VISSZATARTÓ EREJŰ MEGKÖZELÍTÉS KIDOLGOZÁSA

Az Európai Unió működéséről szóló szerződés (a továbbiakban: EUMSZ) szerint, ha a Bizottság a szerződések szerinti valamely kötelezettség nemteljesítése miatt keresetet nyújt be az Európai Unió Bíróságához (a továbbiakban: Bíróság) egy tagállam ellen, két esetben javasolhatja a Bíróságnak, hogy pénzügyi szankciókat szabjon ki az adott tagállammal szemben:

- a tagállam nem tette meg a Bíróság uniós jog megsértését megállapító korábbi ítéletében foglaltak teljesítéséhez szükséges intézkedéseket (az EUMSZ 260. cikkének (2) bekezdése)⁽¹⁾,
- a tagállam nem tett eleget valamely, jogalkotási eljárás keretében elfogadott irányelv átültetésére elfogadott intézkedései bejelentésére vonatkozó kötelezettségének (az EUMSZ 260. cikkének (3) bekezdése).

A Bíróság által kiszabott szankció mindkét esetben a következőkből tevődhet össze: a kötelezettségszegés folytatásának következményeként az ítélethirdetésig vagy a teljes megfelelésig – amelyik előbb bekövetkezik – érvényben lévő egyösszegű általánybírság, és az érintett tagállamot az ítélet meghozatalát követően a kötelezettségszegés mihamarabbi megszüntetésére ösztönző napi kényszerítő bírság fizetéséből. A pénzügyi szankciók összegére a Bizottság tesz javaslatot a Bíróságnak, de mérlegelési jogkörének gyakorlása során⁽²⁾ a Bíróság feladata, hogy meghatározza azokat az összegeket, amelyeket a körülményeknek megfelelőnek, illetve mind a megállapított kötelezettségszegéssel, mind pedig az érintett tagállam fizetési képességével arányosnak tart⁽³⁾.

Annak lehetősége, hogy a Bíróság pénzügyi szankciókat szabjon ki a tagállamokra – és hogy a Bizottság ilyen szankciók kiszabását kérje –, az 1992-es Maastrichti Szerződésig nyúlik vissza. Az átláthatóság és az egyenlő bánásmód biztosítása érdekében a Bizottság 1996 óta számos közleményt és feljegyzést tett közzé, amelyekben ismerteti a pénzügyi szankciók kiszámítására vonatkozó politikáját és módszertanát⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Vagy, ha a tagállam nem tette meg az EUMSZ 108. cikkének (2) bekezdése szerinti, állami támogatásra vonatkozó határozat megsértését megállapító ítéletben foglaltak teljesítéséhez szükséges intézkedéseket.

⁽²⁾ Ez a mérlegelési jogkör korlátozott az EUMSZ 260. cikkének (3) bekezdése alapján benyújtott keresetek esetében, amelyeknél a Bíróság nem haladhatja meg a Bizottság által meghatározott összeget.

⁽³⁾ Lásd a Bíróság következő ítéleteit: 2005. július 12., Bizottság kontra Franciaország, C-304/02, ECLI:EU:C:2005:444, 103. pont; 2006. március 14., Bizottság kontra Franciaország, C-177/04, ECLI:EU:C:2006:173, 61. pont; és 2008. január 10., Bizottság kontra Portugália, C-70/06, ECLI:EU:C:2008:3, 38. pont.

⁽⁴⁾ Lásd „A pénzügyi szankciókról szóló korábbi közlemények jegyzékét” a II. mellékletben.

Ez a közlemény áttekinti az 1996 és 2021 között elfogadott, a pénzügyi szankciókról szóló valamennyi bizottsági közleményt (ezek jegyzékét lásd a II. mellékletben). Felváltja és összegzi azok tartalmát, és szükség esetén naprakészé teszi azokat a Bíróság legújabb ítélkezési gyakorlatának fényében. Ez különösen igaz a Bizottság által a Bíróságnak javasolt pénzügyi szankciók kiszámítása során az érintett tagállam intézményi súlyára való hivatkozás törlésére (lásd a 3.4. szakaszt).

Ez a közlemény az Euratom-Szerződéssel kapcsolatban is alkalmazandó, amennyiben annak 106a. cikke az EUMSZ 260. cikkét az említett szerződés hatálya alá tartozó kérdésekre alkalmazandóvá teszi.

2. ÁLTALÁNOS ELVEK

Bár az EUMSZ 260. cikkében előírt szankciók kiszabásáról szóló végleges határozat a Bíróság hatáskörébe tartozik, a Bizottság központi szerepet játszik, mivel ő indítja el a keresetet a Bíróság előtt a pénzügyi szankciók összegére vonatkozó javaslattal. Az átláthatóság és az egyenlő bánásmód érdekében a Bizottság következetesen közzétette azokat a kritériumokat, amelyeket a pénzügyi szankciókra vonatkozó javaslattételkor alkalmaz.

A Bizottság úgy véli, hogy a kiszabott pénzügyi szankcióknak három alapvető kritériumon ⁽⁵⁾ kell alapulniuk:

- a kötelezettségszegés súlyossága,
- időtartama,
- a pénzügyi szankció szükséges visszatartó hatásának biztosítása a kötelezettségszegés megismétlődésének elkerülése érdekében.

A szankciók hatékonyságának biztosítása érdekében olyan összegeket kell megállapítani, amelyek kellően magasak ahhoz, hogy visszatartó hatást fejtsenek ki. Teljesen szimbolikus összegek kiszabása megkérdőjelezné a kötelezettségszegési eljárások kiegészítő eszközének számító, az EUMSZ 260. cikkében szereplő szankciós mechanizmus hasznát, és ellenkezik annak legfontosabb célkitűzésével, ami az uniós jognak való teljes körű megfelelés biztosítása.

A Bizottság által a Bíróság számára javasolt szankciók esetében követelmény, hogy következetesek és a tagállamok számára előre láthatók legyenek, valamint az alkalmazott számítási módszer tekintettel legyen az arányosság és a tagállamok közötti egyenlő bánásmód elvére. Egy világos és egységes módszer azt is biztosítja, hogy a Bizottság megfelelően indokolja a Bíróságnak javasolt szankciók összegének kiszámítását ⁽⁶⁾.

A Bizottság szisztematikusan azt javasolja a Bíróságnak, hogy mind egyösszegű átalánybírságot, mind kényszerítő bírságot szabjon ki az érintett tagállamra. Ez a helyzet az EUMSZ 260. cikk (2) bekezdése (a Bíróság valamely korábbi ítéletében foglaltak nemteljesítése) és az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése (jogalkotási eljárás keretében elfogadott irányelv átültetésére vonatkozó intézkedések bejelentésének elmulasztása) alapján indított keresetek esetében.

Következésképpen, amennyiben a tagállam a bírósági eljárás során orvosolja a jogsértést, a Bizottság nem vonja vissza keresetét, hanem fenntartja az egyösszegű átalánybírság kiszabására irányuló kérelmét, amely így a jogsértésnek a jogsértés orvoslásáig tartó időtartamára vonatkozik. A Bizottság ügyel arra, hogy a Bíróságot minden jellegű kiigazításról késedelem nélkül értesítse, függetlenül attól, hogy a bírósági eljárás milyen fázisban van. Hasonlóképpen jár el a Bizottság akkor is, ha az EUMSZ 260. cikkének (2) vagy az EUMSZ 260. cikkének (3) bekezdése alapján hozott ítéletet követően az érintett tagállam eleget tesz köteletségének, ilyen esetben a kényszerítő bírság fizetésének kötelezettsége érvényét veszti.

A Bíróság által – akár egyösszegű átalánybírság, akár kényszerítő bírság formájában – elrendelt, a tagállamok által megfizetett pénzügyi szankciók az EUMSZ 311. cikke és a 2007/436/EK, Euratom határozat ⁽⁷⁾ értelmében az Unió „egyéb bevételének” minősülnek.

⁽⁵⁾ A Bíróság következetes ítélkezési gyakorlatával érdemben jóváhagyta e kritériumokat. Lásd többek között: 2000. július 4-i ítélet, Bizottság kontra Görög Köztársaság, C-387/97, ECLI:EU:C:2000:356, 92. pont; 2021. február 25-i ítélet, Bizottság kontra Spanyolország, C-658/19, ECLI:EU:C:2021:138, 63. pont; 2020. július 16-i ítélet, Bizottság kontra Írország, C-550/18, ECLI:EU:C:2020:564, 81. pont, 2021. február 25-i ítélet, Bizottság kontra Spanyolország, C-658/19, ECLI:EU:C:2021:138, 73. pont.

⁽⁶⁾ Lásd: a Bíróság 2020. július 16-i ítélete, Bizottság kontra Románia, C-549/18, ECLI:EU:C:2020:563, 51. pont.

⁽⁷⁾ A Tanács 2007/436/EK, Euratom határozata (2007. június 7.) az Európai Közösségek saját forrásainak rendszeréről (HL L 163., 2007.6.23., 17. o.).

2.1. Az arányosság elve

A Bíróság következetesen úgy ítélte meg, hogy a pénzügyi szankcióknak a körülményeknek megfelelőnek, illetve mind a megállapított kötelezettségzegéssel, mind pedig az érintett tagállam fizetési képességével arányosnak kell lenniük⁽⁸⁾. A Bizottság minden egyes esetben körültekintően megvizsgálja, milyen módon lehetséges a legmesszebbmenően figyelembe venni az említett elveket az általa a Bíróságnak javasolt szankciók kiszámításához használt különböző kritériumok alkalmazásakor. A szankcióknak adott esetben kiszabásuk előtt figyelembe kell venniük a körülmények esetleges változását⁽⁹⁾.

Számos következtetést lehet levonni az arányosság elvére, pontosabban a körülményeket figyelembe vevő szankciók javasolására vonatkozóan:

Előfordulhatnak olyan helyzetek, amikor helyénvaló degresszív matematikai képleten alapuló szankciókat javasolni, amely figyelembe veszi, hogy a tagállam milyen előrehaladást ért el az uniós kötelezettségek teljesítése terén. Erre példa lehet, ha egy tagállam azért sértette meg az uniós jogot, mert több illegális hulladéklerakót üzemeltet, mert egyes városai nem felelnek meg a települési szennyvíz minőségére vonatkozó standardoknak, vagy mert nem megfelelő levegőminőségi övezetekkel rendelkezik. Amennyiben matematikailag értékelhető, hogy a tagállam milyen előrehaladást ért el a pusztán „eredményalapú” kötelezettséggel jellemezhető jogsértéseknek való megfelelés terén (például a megfelelővé tett hulladéklerakók, városok vagy levegőminőségi övezetek aránya az összes százalékában kifejezve), a Bizottság degresszív képletet javasolhat a Bíróságnak⁽¹⁰⁾.

Előfordulhatnak olyan helyzetek is, amikor a Bizottság azt javasolja, hogy a kiszabott büntetéseket csak az EUMSZ 260. cikkének (2) bekezdése alapján hozott bírósági ítélet után rendszeres időközönként, például hathavonta vagy évente fizessék ki⁽¹¹⁾. Ez akkor lehet helyénvaló, ha a megfelelést csak rendszeres időközönként lehet értékelni, vagy ha a megfelelés értékelésére szolgáló módszer ellenőrzési eredmények rendelkezésre állásától függ. Ezt a vonatkozó jogszabály írhatja elő. Ezzel a cél annak biztosítása, hogy a Bizottság által javasolt szankció ténylegesen megfeleljen azon napok számának, amelyeken a jogsértés fennállt, ami néha csak bizonyos idő elteltével állapítható meg, amikor elegendő megfeleléssel kapcsolatos információ áll rendelkezésre.

2.2. Az EUMSZ 260. cikkének (3) bekezdéséhez kapcsolódó elvek

Az EUMSZ 260. cikke (3) bekezdésének célja⁽¹²⁾, hogy ösztönözze a tagállamokat arra, hogy az uniós jogalkotó által meghatározott határidőn belül ültessék át a jogalkotási eljárás keretében elfogadott irányelveket⁽¹³⁾, és ezáltal biztosítsa az uniós jogszabályok tényleges hatékonyságát. Nem csupán az uniós jogszabályok által követett általános érdekek védelméről van szó, hanem mindenekelőtt azon európai polgárok érdekeinek védelméről is, akik élvezik az ilyen jogszabályokból eredő jogokat és előnyöket. A késedelmek mindkét szempontból elfogadhatatlanok. Végül soron az uniós jog egészének hitelessége sérül, ha egy tagállam a kelleténél később ülteti át a nemzeti jogba az uniós jogszabályokat.

⁽⁸⁾ A Bíróság ítélete, Bizottság kontra Spanyolország, C-658/19, ECLI:EU:C:2021:138, 63. pont; a Bíróság ítélete, Bizottság kontra Írország, C-550/18, ECLI:EU:C:2020:564, 81. pont; a Bíróság ítélete, Bizottság kontra Spanyolország, C-658/19, ECLI:EU:C:2021:138, 73. pont.

⁽⁹⁾ Lásd: a Bíróság 2003. november 25-i ítélete, Bizottság kontra Spanyolország, C-278/01, ECLI:EU:C:2003:635.

⁽¹⁰⁾ Lásd a C-278/01. sz., Bizottság kontra Spanyolország ügyet, amely a 76/160/EGK irányelvben meghatározott, fürdésre alkalmas víz minőségére vonatkozott, ahol amint azt a Bíróság tapasztalta, „a tagállamoknak különösen nehéz az irányelv teljes végrehajtását elérniük”, és ott, ahol „elképzeltető, hogy az alperes tagállam jelentősen növelje az irányelv végrehajtásának fokát, anélkül hogy rövid távon annak teljes végrehajtását elérné”. E körülmények között, ahogy azt a Bíróság kijelentette, „az olyan kényszerítő bírság, amely nem veszi figyelembe a tagállam által a kötelezettségei végrehajtásában elért esetleges eredményeket, sem a körülményeknek nem felel meg, sem pedig a megállapított kötelezettségzegéssel nem lenne arányos”.

⁽¹¹⁾ Lásd: a Bíróság ítélete, Bizottság kontra Spanyolország, C-278/01, 43–46. pont, és Bizottság kontra Franciaország, C-304/02, 111–112. pont.

⁽¹²⁾ Lásd: a Bíróság 2019. július 8-i ítélete, Bizottság kontra Belgium (C-543/17, EU:C:2019:573), amelyben a Bíróság első ízben alkalmazta az EUMSZ 260. cikkének (3) bekezdése szerinti szankciórendszert.

⁽¹³⁾ Ezek a Szerződésekben előírt rendes vagy különleges jogalkotási eljárás keretében elfogadott irányelvek. Nem tartoznak ide különösen a Bizottság által az EUMSZ 290. és 291. cikke alapján elfogadott, felhatalmazáson alapuló és végrehajtási irányelvek, valamint az Euratom-Szerződés alapján elfogadott irányelvek.

Ez azt jelenti, hogy az EUMSZ 260. cikke (3) bekezdésének hatálya alá tartozó jogsértések, nevezetesen a jogalkotási eljárás keretében elfogadott irányelvet átültető intézkedések bejelentésének elmulasztása esetén a Bírósághoz forduláshoz közvetlenül kapcsolódik az érintett tagállammal szembeni pénzügyi szankciók kiszabására irányuló kérelem. Ellentétben a kizárólag az EUMSZ 258. cikkének hatálya alá tartozó jogsértésekkel, az ilyen jogsértések esetén a pénzügyi szankciók kiszabásához nincs szükség második, külön eljárásra.

Az EUMSZ 260. cikkének (3) bekezdése kifejezetten előírja, hogy a Bíróság által kiszabott pénzügyi szankció nem haladhatja meg a Bizottság által javasolt összeget.

A Bizottság következetesen úgy vélte, hogy az EUMSZ 260. cikkének (3) bekezdésében előírt szankciós mechanizmust főszabályként minden olyan esetben alkalmazni kell, amikor egy tagállam nem teljesíti az említett rendelkezés hatálya alá tartozó valamely kötelezettségét. Minden irányelv esetében egyformán fontos biztosítani, hogy a tagállamok az irányelvekben meghatározott határidőn belül átültessék a jogalkotási eljárás keretében elfogadott irányelveket. A Bizottság a maga részéről 12 hónapos határidőt tűzött ki arra, hogy jogsértési ügyet terjesszen a Bíróság elé, amennyiben az irányelv átültetésének elmulasztása továbbra is fennáll.

Az EUMSZ 260. cikkének (3) bekezdése nem alkalmazandó a nem jogalkotási eljárás keretében elfogadott irányelveket átültető intézkedések bejelentésének tagállam általi elmulasztására. Amennyiben a tagállam megszegi az ilyen nem jogalkotási eljárás keretében elfogadott irányelvekkel kapcsolatos intézkedések bejelentésére vonatkozó kötelezettségét, a Bizottság ezt a jogsértést először az EUMSZ 258. cikkében előírt kötelezettségzegési eljárás keretében, a kötelezettségzegést megállapító ítéletben foglaltak teljesítésének elmulasztása esetén pedig az EUMSZ 260. cikkének (2) bekezdése alapján terjeszti a Bíróság elé. Hasonlóképpen, az EUMSZ 260. cikkének (3) bekezdése nem alkalmazható abban az esetben sem, ha valamely tagállam az Euratom-Szerződés 31. és 32. cikke alapján elfogadott irányelveket átültető intézkedéseket mulasztja el bejelenteni. Ilyen esetekben a Bizottság ugyanazt a kettős Bíróság elé terjesztési eljárást alkalmazza, mint az EUMSZ alapján, nem jogalkotási eljárás keretében elfogadott irányelvek esetében.

Az EUMSZ 260. cikkének (3) bekezdése a jogalkotási eljárás keretében elfogadott irányelv átültetésére irányuló intézkedések bejelentésének teljes vagy részleges elmulasztására egyaránt vonatkozik. Részleges mulasztás akkor fordulhat elő, ha a bejelentett átültető intézkedések nem terjednek ki az érintett tagállam teljes területére, vagy ha a bejelentés hiányos, mivel nem tartalmazza az irányelv egy részének megfelelő valamennyi átültető intézkedést.

Az átültető intézkedések bejelentésére vonatkozó, az EUMSZ 260. cikkének (3) bekezdésében említett tagállami kötelezettség magában foglalja azt a kötelezettséget, hogy kellően egyértelmű és pontos információkat⁽¹⁴⁾ nyújtsanak arról, hogy mely nemzeti rendelkezések ültetik át valamely irányelv megfelelő rendelkezéseit. Az ilyen egyértelmű és pontos információ nyújtásának elmulasztása az EUMSZ 260. cikkének (3) bekezdése alapján szankcionálható.

A Bizottság úgy véli, hogy az átültető intézkedésekről szóló olyan bejelentések, amelyek nem tüntetik fel egyértelműen az irányelv minden egyes rendelkezése esetén, hogy melyik nemzeti rendelkezés biztosítja annak átültetését, indokolják a Bíróság elé terjesztést az EUMSZ 260. cikkének (3) bekezdése szerint. Ezen információk hiányában a Bizottság nem tudja ellenőrizni, hogy a tagállam ténylegesen és teljes egészében átültette-e a szóban forgó irányelvet. Mindazonáltal az arányosság elvének megfelelően, ha a bejelentés magától értetődő, a Bizottság nem terjeszteni az ügyet a Bíróság elé az EUMSZ 260. cikkének (3) bekezdése szerint, még akkor sem, ha a bejelentés nem határozza meg a megfelelő tagállami átültető intézkedést a jogalkotási eljárás keretében elfogadott irányelv minden egyes rendelkezése tekintetében. A Bizottság tehát csak akkor terjeszti az ügyet a Bíróság elé az EUMSZ 260. cikkének (3) bekezdése szerint, ha nincs egyértelmű utalás arra, hogy a nemzeti jog mely rendelkezései ültetik át az irányelv mely rendelkezéseit. Ezeket magyarázó dokumentumok formájában kell jelezni, amelyekhez az irányelv rendelkezéseit a nemzeti jognak szisztematikusan megfelelő megfelelő táblázat csatolható.

Az irányelvek jellemzően tartalmazznak egy olyan záradékot, amely arra kötelezi a tagállamokat, hogy vagy közvetlenül az irányelv átültetése érdekében elfogadott nemzeti jog rendelkezéseiben vagy azok kihirdetésekor hivatkozzanak az irányelvre (a továbbiakban: összekapcsolási záradék). Ez a kötelezettség lehetővé teszi az érintettek számára, hogy megismerjék jogaikat és kötelezettségeiket az uniós jog által szabályozott adott területen.

⁽¹⁴⁾ Lásd: Bizottság kontra Belgium, C-543/17, 51. és 59. pont.

A Bíróság több alkalommal kimondta, hogy összekapcsolási záradék esetében konkrét átültető intézkedésre van szükség ⁽¹⁵⁾. Önmagában nem tekinthető konkrét átültető intézkedésnek, ha a tagállam az átültetési intézkedések Bizottság számára történő bejelentésekor már meglévő nemzeti jogszabályokra hivatkozik. Az irányelvet megelőzően kelt nemzeti jogi aktusok konkrét átültető intézkedésnek minősülhetnek, amennyiben a tagállam azokra olyan hivatalos kiadványban hivatkozik, amely egyértelműen megjelöli azokat a már meglévő törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseket, amelyekről úgy ítéli meg, hogy azok révén megfelel az irányelv által előírt kötelezettségeknek. Az ilyen hivatalos kiadványt fel kell tüntetni a Bizottságnak küldött bejelentésben.

A bejelentett átültető intézkedések megfelelőségével kapcsolatos vitákat, azaz azt a kérdést, hogy az intézkedések valamely irányelv megfelelő rendelkezéseinek helyes átültetését jelentik-e, az EUMSZ 258. cikke szerinti eljárás keretében kell elbírálni.

3. KÉNYSZERÍTŐ BÍRSÁG

A valamely tagállam által fizetett kényszerítő bírság az az összeg, amelyet elvben a késedelmi napok száma alapján határoznak meg – a különleges esetekben fennálló más hivatkozási időszak sérelme nélkül – a Bíróság EUMSZ 260. cikkének (2) vagy (3) bekezdése szerinti ítéletének kihirdetésétől az addig az időpontig tartó időszakra, amikor a tagállam véget vet a jogsértő állapotnak. A kényszerítő bírság célja, hogy az érintett tagállamot arra ösztönözze, hogy a Bíróság ítéletének meghozatalát követően a lehető leghamarabb szüntesse meg a jogsértést.

A kényszerítő bírság napi összegét a következőképpen állapítják meg:

- az átalányösszeget megszorozzák a súlyossági együtthatóval és a mulasztás időtartamát tükröző együtthatóval,
- a kapott eredményt megszorozzák az egyes tagállamokra külön-külön meghatározott, az érintett tagállam fizetési képességét figyelembe vevő, rögzített együtthatóval (az „n” együttható).

A következő képlet foglalja össze a kényszerítő bírság számítási módszerét:

$$B_n = (\text{Ákb} \times E_s \times E_T) \times n$$

ahol: B_n = kényszerítő bírság napi összege; Ákb = a kényszerítő bírsághoz használt átalányösszeg; E_s = súlyossági együttható; E_T = a mulasztás időtartamát tükröző együttható; n = az érintett tagállam fizetési képességét tükröző „n” együttható.

3.1. Átalányösszeg

Az átalányösszeg az az állandó összeg, amelyet a számítás során megszoroznak az említett együtthatókkal. Kezeli a jogszerűség elvének megsértését, amely az EUMSZ 260. cikke szerint felmerülő valamennyi ügyre vonatkozik. Olyan szinten határozták meg, amellyel biztosíthatók a következők:

- a Bizottság jelentős mérlegelési jogkört biztosít magának a súlyossági együttható alkalmazását illetően,
- az összeg az észszerűség határain belül marad mindegyik tagállam tekintetében,
- az összeg, miután beszorozták a súlyossági együtthatóval, elég jelentős mértékű ahhoz, hogy megfelelő nyomást gyakoroljon az érintett tagállamra.

A kényszerítő bírságra alkalmazandó átalányösszeget a I. melléklet 1. pontja határozza meg.

⁽¹⁵⁾ Lásd: a Bíróság 2009. október 29-i ítélete, Bizottság kontra Lengyelország (C-551/08, ECLI:EU:C:2009:683, 23. pont); a Bíróság 2015. június 11-i ítélete, Bizottság kontra Lengyelország (C-29/14, ECLI:EU:C:2015:379, 49. pont); a Bíróság 2018. október 4-i ítélete, Bizottság kontra Spanyolország (C-599/17, ECLI:EU:C:2018:813, 21. pont); és a Bíróság 2020. július 16-i ítélete., Bizottság kontra Írország (C-550/18, ECLI:EU:C:2020:564, 31. pont).

3.2. A súlyossági együtttható alkalmazása (1 és 20 közötti együtttható)

Egy ítélet teljesítésének vagy a jogalkotási eljárás keretében elfogadott irányelvet átültető intézkedések bejelentésének elmulasztása valamely tagállam által minden esetben súlyosnak minősül. A Bizottság két paraméter alapján határozza meg a súlyossági együttthatót, hogy a szankció összegét az ügy sajátos körülményeihez igazítsa: a jogsértés tárgyát képező vagy át nem ültetett uniós szabályok fontossága, valamint a jogsértés közérdekre és egyéni érdekekre gyakorolt hatásai.

Az alábbiakban kifejtett megfontolásokra tekintettel a jogsértés súlyosságát a Bizottság által legalább 1 és legfeljebb 20 között rögzített együtttható határozza meg.

3.2.1. Valamely ítéletben foglaltak teljesítésének elmulasztása (az EUMSZ 260. cikkének (2) bekezdése)

3.2.1.1. A megsértett rendelkezések jelentősége

Az uniós jog fennálló megsértése jelentőségének meghatározásához a Bizottság fokozottabban veszi figyelembe az érintett rendelkezések jellegét és hatókörét, mint a jogi normák hierarchiájában elfoglalt helyét. Például a megkülönböztetés tilalma elvének megsértését minden esetben súlyos jogsértésnek kell tekinteni, függetlenül attól, hogy a Szerződésben meghatározott elv megsértéséről, vagy valamely rendeletben vagy irányelvben szereplő elv megsértéséről van szó. A Szerződésben védett alapvető jogok és négy alapszabadság megsértését általában különösen súlyos jogsértésnek kell tekinteni, és a súlyosság mértékének megfelelő szankció kiszabását kell maga után vonnia.

Amennyiben a Bizottság az EUMSZ 260. cikkének (2) bekezdése alapján nyújt be keresetet, súlyosbító körülménynek kell tekinteni azt a tényt, hogy a tagállam nem tesz eleget az állandó ítélkezési gyakorlat részét képező ítéletnek (például ha ez az ítélet kötelezettszegési eljárásban vagy az előzetes döntéshozatalra utalásra válaszul hozott hasonló ítéleteket követ). Különösen ez a helyzet akkor, ha a Bíróság korábban már megállapította, hogy az érintett tagállam megsértette az uniós jog hasonló rendelkezéseit.

Hasonlóképpen súlyosbító körülménynek minősül az, ha a tagállam nem működött együtt teljes mértékben a Bizottsággal azon eljárás során, amely végén az a Bírósághoz fordult az EUMSZ 260. cikke (2) bekezdésének első albekezdése alapján.

Azt a tényt, hogy egy tagállam olyan intézkedéseket fogadott el, amelyeket a tagállam elégségesnek tart a neki felröpt jogsértés orvoslásához, a Bizottság azonban elégtelennek tart, eltérően kell kezelni, mint azt a helyzetet, amikor a tagállam egyáltalán nem tesz lépéseket a jogsértés orvoslására (mely esetben a tagállam nyilvánvalóan megsérti az EUMSZ 260. cikkének (1) bekezdését).

Végezetül enyhítő körülménynek számít, ha a végrehajtandó ítélet valóban felvet értelmezési problémákat, illetve, ha az ítélet rövid időn belüli végrehajtása különleges nehézségeket hoz magával (például azért, mert a megfelelés eléréséhez infrastruktúra megtervezésére, jóváhagyására, finanszírozására és kiépítésére van szükség).

3.2.1.2. A jogsértés közérdekre és egyéni érdekekre gyakorolt hatásai

A jogsértések közérdekre és egyéni érdekekre kifejtett negatív hatását esetenként kell mérlegelni. A tárgyra vonatkozóan példaként a következő elemeket emelhetjük ki:

- az Unió saját forrásainak elvesztése,
- az EU pénzügyi érdekeinek súlyos megsértése,
- a jogsértés Unió működésére gyakorolt hatása (például az EUMSZ 3. cikkével összefüggésben értelmezett 2. cikkének (1) bekezdésében említett kizárólagos uniós hatásköröket érintő jogsértések, valamint az olyan jogsértések, amelyek befolyásolják a nemzeti igazságszolgáltatási rendszerek azon képességét, hogy hozzájáruljanak az uniós jog hatékony érvényesítéséhez),
- súlyos vagy helyrehozhatatlan kár okozása az emberi egészségre vagy a környezetre,
- magánszemélyek és gazdasági szereplők által elszenvedett gazdasági, illetve nem gazdasági jellegű sérelmek,
- a jogsértéssel összefüggésben felmerülő költségek összege,

- az ítélet be nem tartásából származó esetleges gazdasági előny a tagállam számára,
- a jogsértés viszonylagos fontossága, figyelembe véve az adott gazdasági ágazat árbevételét, illetve az ott keletkezett hozzáadott értéket,
- a jogsértés által érintett lakosság aránya,
- az Unió harmadik országokkal szembeni felelőssége,
- a jogsértés jellege, azaz a jogsértés rendszerszintű vagy strukturális jellege, illetve az, hogy egy tagállam tartósan elmulasztja az uniós jog helyes alkalmazását.

Figyelembe vehető továbbá az is, hogy a jogsértés először fordul-e elő vagy többször ismétlődik.

A büntetés összegének kiszámítása során az egyéni érdekek figyelembevételét illetően a Bizottságnak nem célja, hogy az említett jogsértésből adódó károk és sérelmek elszenvetői számára kártérítést szerezzen, hiszen ilyen jellegű kártérítést a nemzeti bíróságokon indított eljárások során kaphatnak. A Bizottság az említett együttható használatával azt kívánja biztosítani, hogy vegyék figyelembe a jogsértéseknek az egyénekre és a gazdasági szereplőkre gyakorolt hatását. Így például az említett hatások nem azonosak abban az esetben, ha a jogsértés a helytelen alkalmazás egy egyedi esetét érinti (egy képesítést nem ismernek el), illetve, ha a jogsértés a képesítések kölcsönös elismerésére vonatkozó irányelv átültetésének elmulasztásából származik, ami egy teljes szakmai csoport érdekeit sérti.

3.2.2. Átültető intézkedések bejelentésének elmulasztása (az EUMSZ 260. cikkének (3) bekezdése)

Az EUMSZ 260. cikkének (3) bekezdése alapján benyújtott keresetek esetében a Bizottság az átültető intézkedések bejelentésének teljes elmulasztása esetén szisztematikusan 10-es súlyossági együtthatót alkalmaz. A jogállamiság tiszteletben tartásán alapuló Unióban minden jogalkotási eljárás keretében elfogadott irányelvet egyformán fontosnak kell tekinteni, és a tagállamoknak az irányelvek által meghatározott határidőkön belül teljes mértékben át kell ültetniük azokat a nemzeti jogba.

Az átültető intézkedések bejelentésének részleges elmulasztása esetén a 10-nél alacsonyabb súlyossági együttható meghatározásakor figyelembe kell venni az átültetési hiányosság jelentőségét. Ezenkívül figyelembe lehet venni a jogsértésnek a közérdekre és az egyéni érdekekre gyakorolt hatásait (lásd a fenti 3.2.1.2. pontban kifejtett megfontolásokat).

3.3. Az időtartamra vonatkozó együttható alkalmazása

Ami a jogsértés időtartamát tükröző kényszerítő bírság összegének kiszámítását illeti:

- az EUMSZ 260. cikkének (2) bekezdése alapján benyújtott keresetek esetén a figyelembe vett időtartam a Bíróság első ítéletének meghozatalától a Bizottság keresetének a Bírósághoz történő benyújtásáig eltelt időszak,
- az EUMSZ 260. cikkének (3) bekezdése alapján benyújtott keresetek esetén a figyelembe vett időtartam a szóban forgó irányelv átültetési határidejének lejártát követő naptól a Bizottság keresetének a Bírósághoz történő benyújtásáig eltelt időszak.

Az időtartamra vonatkozó együttható 1 és 3 közötti szorzó. Mértéke havi 0,10 az első ítélet meghozatalától vagy a szóban forgó irányelv átültetési határidejének lejártát követő naptól számítva.

A Bíróság ⁽¹⁶⁾ megerősítette, hogy a jogsértés időtartamát a kényszerítő bírság és az egyösszegű átalánybírság esetében egyaránt figyelembe kell venni, tekintettel arra, hogy a két szankció különböző szerepet játszik.

3.4. A tagállam fizetési képessége

A kényszerítő bírságnak biztosítania kell, hogy a szankció arányos és visszatartó erejű legyen. A kényszerítő bírság visszatartó ereje két formában jelentkezik. A büntetésnek elég súlyosnak kell lenni ahhoz, hogy:

⁽¹⁶⁾ Lásd a C-304/02. sz., Bizottság kontra Franciaország ügyben hozott ítélet 84. pontját.

- a tagállam megszüntesse a jogsértést (a büntetés tehát magasabb összeget tesz ki, mint amekkora hasznot jelent a tagállamnak a jogsértés),
- a tagállam tartózkodjon ugyanazon jogsértés újabb elkövetésétől.

A visszatartó erőként szolgáló szankció mértéke a tagállamok fizetési képességétől függően változik. Ez a visszatartó hatás tükröződik az „n” együtthatóban, amely a definíció szerint a következők súlyozott geometriai átlaga: az érintett tagállam bruttó hazai termékének (GDP) ⁽¹⁷⁾ és a tagállamok GDP-je átlagának aránya, kettes súllyal, valamint az érintett tagállam népességének és a tagállamok népessége átlagának aránya, egyes súllyal. Ez az érintett tagállam többi tagállam fizetési képességéhez viszonyított fizetési képességét jelenti:

$$n \text{ factor} = \left(\frac{GDP_n}{GDP_{avg}} \right)^{2/3} \times \left(\frac{Pop_n}{Pop_{avg}} \right)^{1/3}$$

Az „n” együttható e közlemény szerinti kiszámításának módja az „n” együttható korábbi számítási módjának módosítását jelenti. A korábbi közlemények a tagállamok GDP-jét és intézményi súlyát egyaránt figyelembe vették. Ez utóbbit egy közvetett mutató alkalmazásával, legutóbb az egyes tagállamok európai parlamenti mandátumainak számával fejezték ki.

A Bíróság a Bizottság kontra Görögország ⁽¹⁸⁾ ügyben 2022. január 20-án hozott ítéletében megvizsgálta a tagállam fizetési képességének EUMSZ 260. cikkén alapuló pénzügyi szankciók kiszabása céljából való értékelése szempontjából relevánsnak tartott elemeket. Ebben az ítéletben a Bíróság megállapította, hogy „[...] a Bizottság azon lehetőségének sérelme nélkül, hogy több kritériumon alapuló pénzügyi szankciókat javasoljon többek között a különböző tagállamok közötti észszerű eltérés fenntartása érdekében, a Görög Köztársaság fizetési képességének értékelésekor e tagállam GDP-jét kell elsődleges tényezőként alapul venni, anélkül hogy [...] figyelembe vennék a Görög Köztársaságnak az [...] intézményi súlyát” ⁽¹⁹⁾. A Bíróság szerint „a kellően visszatartó erejű szankciók meghatározásának célja nem szükségszerűen követeli meg az érintett tagállam Unión belüli intézményi súlyának figyelembevételét.” és „az érintett tagállam intézményi súlyának figyelembevétele nem tűnik elengedhetetlennek a kellő visszatartó erő biztosításához, továbbá ahhoz, hogy e tagállamot [...] jelenlegi vagy jövőbeli magatartásának megváltoztatására bírja” ⁽²⁰⁾.

A Bizottság ezért úgy határozott, hogy felülvizsgálja az „n” együttható kiszámítására szolgáló módszerét, amely jelenleg elsősorban a tagállamok GDP-jén, másodsorban pedig a népességén alapul, azaz olyan demográfiai kritériumon, amely lehetővé teszi a különböző tagállamok közötti észszerű eltérés fenntartását. Az „n” együttható számításakor a tagállamok népességének egyharmad arányban való figyelembevétele észszerű mértékben csökkenti a tagállamok „n” együtthatói közötti eltérést a kizárólag a tagállamok GDP-jén alapuló számításához képest. Emellett stabilitást is ad az „n” együttható értékének, mivel a népesség éves szinten valószínűleg nem változik jelentősen. Ezzel szemben egy tagállam GDP-je nagyobb éves ingadozásokat mutathat, különösen gazdasági válságok idején. Ugyanakkor, mivel a tagállamok GDP-je még mindig kétharmad súllyal számít, továbbra is ez a meghatározó tényező a fizetési képesség értékelésekor.

Az egyes tagállamokra vonatkozó „n” együtthatók a I. melléklet 3. pontjában láthatók.

4. EGYÖSSZEGŰ ÁTALÁNYBÍRSÁG

Annak érdekében, hogy teljes mértékben figyelembe lehessen venni az egyösszegű átalánybírság visszatartó erejét, valamint az arányosság és az egyenlő bánásmód elvét, a Bizottság javaslata a Bíróságnak a következőket foglalja magában:

- egyrészt egy minimális egyösszegű átalánybírság meghatározását,

⁽¹⁷⁾ Forrás: Nominális GDP – Eurostat. Az Eurostat rendszeresen közzéteszi a tagállamok GDP-jére vonatkozó adatokat (nama_10_gdp).

⁽¹⁸⁾ Lásd: a Bíróság 2022. január 20-i ítélete, Bizottság kontra Görögország, C-51/20, ECLI:EU:C:2022:36.

⁽¹⁹⁾ A C-51/20. sz., Bizottság kontra Lengyelország ügyben hozott ítélet 116. pontja.

⁽²⁰⁾ Lásd: Bizottság kontra Görögország, C-51/20, 113. és 115. pont.

- másrészt egy olyan számítási módszert, amelynek lényege, hogy az egy napra megállapított összeget megszorozzák a jogsértés állapotában eltöltött napok számával; ez a számítási módszer alkalmazandó, ha a számítás eredménye meghaladja a minimális egyösszegű átalánybírságot.

4.1. Az egyösszegű átalánybírság minimális összege

Minden alkalommal, amikor a Bizottság egy ügyben az EUMSZ 260. cikke alapján a Bírósághoz fordul, javaslatot tesz legalább az egyösszegű átalánybírság minimális összegére, amelyet minden tagállam esetében az „n” együtttható figyelembevételével állapított meg, és amely független a 4.2. pontban szereplő számítás eredményétől.

Ez a minimális egyösszegű átalánybírság azt az elvet tükrözi, hogy a Bíróság ítéletének való tartós meg nem felelés valamely tagállam által, illetve valamely jogalkotási eljárás keretében elfogadott irányelv átültetésének valamely tagállam általi elmulasztása – a súlyosbító körülményektől függetlenül – sérti a jogszerűség elvét a jogállamiság által szabályozott közösségben, és hatékony szankciót tesz szükségessé. A minimális egyösszegű átalánybírság lehetővé teszi továbbá a pusztán szimbolikus jellegű összegekre tett javaslatok elkerülését, amelyek nélkülöznek bármiféle visszatartó erőt, és ahelyett, hogy erősítenék a Bíróság tekintélyét, valószínűleg csak rontanák azt.

Az egyes tagállamokra vonatkozó minimális egyösszegű átalánybírságok a I. melléklet 5. pontjában láthatók.

4.2. Az egyösszegű átalánybírság számításának módszere

Az egyösszegű átalánybírságot a kényszerítő bírság számítási módszeréhez nagyjából hasonló módon kell kiszámítani, azaz:

- az átalányösszeget meg kell szorozni a súlyossági együttthatóval,
- az eredményt meg kell szorozni az „n” együttthatóval,
- az eredményt meg kell szorozni azon napok számával, amikor a jogsértés fennáll (lásd a 4.2.1. pontot).

A következő képlet foglalja össze az egyösszegű átalánybírság számítási módszerét:

$$EÁ = Áeá \times Es \times n \times Tj$$

ahol:

EÁ = egyösszegű átalánybírság; Áeá = az egyösszegű átalánybírsághoz használt átalányösszeg; Es = súlyossági együtttható; n = az érintett tagállam fizetési képességét tükröző „n” együtttható; Tj = a jogsértés teljes időtartama napokban megadva.

Amennyiben e számítás eredménye meghaladja az érintett tagállamra vonatkozó minimális egyösszegű átalánybírságot, a Bizottság e képlet alkalmazásával meghatározott egyösszegű átalánybírságot javasol a Bíróságnak.

4.2.1. A jogsértés teljes időtartama napokban megadva

Az egyösszegű átalánybírság kiszámításához az egy napra megállapított összeget meg kell szorozni a jogsértés teljes időtartamára vonatkozó napok számával. Ez utóbbi definíciója a következő:

- az EUMSZ 260. cikkének (2) bekezdése alapján benyújtott keresetek esetén az első ítélet kihirdetése és a jogszerűség helyreállítása, vagy megfelelés hiányában az EUMSZ 260. cikke értelmében hozott ítélet kihirdetése között eltelt napok száma,
- az EUMSZ 260. cikkének (3) bekezdése alapján benyújtott keresetek esetén a szóban forgó irányelvben előírt átültetési határidő lejártát követő nap és a jogszerűség helyreállítása, vagy megfelelés hiányában az EUMSZ 260. cikke értelmében hozott ítélet kihirdetése között eltelt napok száma.

Az EUMSZ 260. cikkének (2) bekezdése alapján benyújtott keresetek esetén az egyösszegű átalánybírság kiszámításakor figyelembe veendő időszak kezdőnapja az uniós jog érintett tagállam általi megsértését megállapító ítélet meghozatalának napja ⁽²¹⁾.

⁽²¹⁾ Lásd: a Bíróság ítélete, Bizottság kontra Spanyolország, C-304/02.

A Bíróság szerint a tagállamnak „azonnal” meg kell felelnie ennek az ítéletnek, és a teljesítésnek a „lehető legrövidebb idő alatt meg kell történnie”⁽²²⁾. Természetesen, mielőtt a Bizottság az EUMSZ 260. cikkének (2) bekezdése alapján keresetet nyújtana be, elegendő időt kell hagynia a tagállam számára, hogy teljesítse az ilyen ítéletet, mely időt a szóban forgó jogsértésre tekintettel állapít meg. Mindazonáltal, amennyiben észszerű határidőt biztosítottak a tagállamnak, és nem került sor az ítélet teljes végrehajtására, a tagállamra úgy kell tekinteni, mint amely a jogsértést megállapító ítélet meghozatalától kezdődően elmulasztotta azon köteletségét, hogy a teljesítés azonnal elkezdődjön, és a lehető legrövidebb idő alatt megtörténjen.

Az EUMSZ 260. cikkének (3) bekezdése alapján benyújtott keresetek esetén a releváns időszak kezdőnapja a szóban forgó irányelvben előírt átültetési határidő lejártát követő nap.

4.2.2. **Az egyösszegű átalánybírság számítási módszerének egyéb elemei**

A Bizottság az egyösszegű átalánybírság kiszámításához ugyanazt a súlyossági együtthatót és ugyanazt a rögzített „n” együtthatót alkalmazza, amelyet a kényszerítő bírság kiszámításához alkalmaz (lásd a 3.2. és 3.4. szakaszt). A Bizottság úgy határozza meg az EUMSZ 260. cikkének (3) bekezdése értelmében kiszabott egyösszegű átalánybírság összegét, hogy az átültetés elmulasztásának súlyosságára vonatkozó értékeléskor az átültetés mértékét is figyelembe veszi.

Az átalányösszeg az egyösszegű átalánybírság esetében alacsonyabb, mint a kényszerítő bírság esetében. Méltányosnak tűnik ugyanis, hogy a kényszerítő bírság napi összege nagyobb legyen, mint az egyösszegű átalánybírságé, mivel az EUMSZ 260. cikke értelmében hozott ítélet kihirdetését követően az érintett tagállam magatartása nagyobb kárt okoz, az ugyanis azt jelenti, hogy a jogsértés az ítéletet követően is fennáll.

Az egyösszegű átalánybírságra alkalmazandó átalányösszeget a I. melléklet 2. pontja határozza meg.

A kényszerítő bírság meghatározásától eltérően az egyösszegű átalánybírság kiszámításakor nem alkalmaznak a mulasztás időtartamát tükröző együtthatót, mivel a jogsértés időtartamát figyelembe veszik azáltal, hogy a napi összeget megszorozzák a jogsértésben eltöltött napok számával.

5. **AZ EGYESÜLT KIRÁLYSÁGRA VONATKOZÓ ÁTMENETI RENDELKEZÉSEK**

2020. január 31-én az Egyesült Királyság kilépett az Unióból. A 2020. február 1-jén hatályba lépett, kilépésről rendelkező megállapodás értelmében azonban az átmeneti időszak végéig (amely 2020. december 31-én járt le) továbbra is alkalmaznia kellett az uniós jogot és meg kellett felelnie annak.

Ezenkívül az Írországról/Észak-Írországról szóló jegyzőkönyv 12. cikkének (4) bekezdése, valamint a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának ciprusi felségterületeiről szóló jegyzőkönyv 12. cikke értelmében a Bizottság és a Bíróság fenntartja a Szerződések által rájuk ruházott hatásköröket az említett jegyzőkönyvek által az Egyesült Királyságra és az Egyesült Királyságban Észak-Írország és a felségterületek tekintetében alkalmazandóvá tett uniós jog alkalmazásával kapcsolatban. A kilépésről rendelkező megállapodás 160. cikke értelmében a kilépésről rendelkező megállapodás ötödik része egyes rendelkezéseinek értelmezése és alkalmazása tekintetében a Bíróság megőrzi az EUMSZ 258., 260. és 267. cikke szerinti hatáskörét.

E rendelkezések értelmében a Bizottság kérheti a Bíróságtól, hogy szabjon ki pénzügyi szankciókat az Egyesült Királyságra 2020. december 31. után. Ilyen esetben a Bizottság a szóban forgó jogsértés súlyosságával, időtartamával és az Egyesült Királyság fizetési képességével arányos pénzügyi szankciókat fog javasolni. E célból a Bizottság az e közleményben a tagállamokra vonatkozóan meghatározott képletre fog támaszkodni⁽²³⁾.

⁽²²⁾ Lásd: a Bíróság 2019. november 12-i ítélete, Bizottság kontra Írország, C-261/18, ECLI:EU:C:2019:955, 123. pont.

⁽²³⁾
$$UK\ n\ factor = \left(\frac{GDP_{UK}}{GDP_{avg}} \right)^{2/3} \times \left(\frac{Pop_{UK}}{Pop_{avg}} \right)^{1/3}$$

6. **A KISZABOTT SZANKCIÓRA VONATKOZÓ FIZETÉSI KÖTELEZETTSÉG ESEDÉKESÉGÉNEK IDŐPONTJA**

Amennyiben a Bíróság az EUMSZ 260. cikkének (2) bekezdése alapján szab ki szankciót valamely tagállammal szemben, a szankció megfizetése kötelezettségének esedékessége általában megegyezik a Bíróság ítélethozatalának időpontjával.

Amennyiben a Bíróság az EUMSZ 260. cikkének (3) bekezdése alapján szab ki szankciót valamely tagállammal szemben, az említett bekezdés úgy rendelkezik, hogy a fizetési kötelezettség „az Európai Unió Bíróságának ítéletében megállapított időpontban válik esedékessé”. Ez lehetővé teszi a Bíróság számára, hogy a kötelezettség esedékességének időpontját vagy az ítélete kihirdetésének napjaként, vagy egy későbbi időpontban határozza meg. A Bíróság eddig nem élt azzal a lehetőséggel, hogy az ítélet kihirdetését követő időpontot határozza meg.

7. **AZ ALKALMAZÁS KEZDŐNAPJA**

A Bizottság az e közleményben ismertetett szabályokat és kritériumokat az e közlemény Hivatalos Lapban való közzétételét követően minden olyan esetben alkalmazza, amikor úgy határoz, hogy az ügyben az EUMSZ 260. cikke alapján keresetet nyújt be a Bírósághoz.

I. MELLÉKLET

A Bíróságnak javasolt pénzügyi szankciók meghatározásához használt adatok

Az e mellékletben szereplő adatokat a Bizottságnak évente felül kell vizsgálnia és aktualizálnia kell az infláció és a tagállamok GDP-je és népessége változásának fényében, az Eurostat által közzétett hivatalos adatok alapján.

1. Átalányösszeg a kényszerítő bírság esetében

Az átalányösszeg az e közlemény 3.1. szakaszában említett kényszerítő bírság esetében napi **3 000 EUR**.

2. Átalányösszeg az egyösszegű átalánybírság esetében

Az átalányösszeg az e közlemény 4.2.2. szakaszában említett egyösszegű átalánybírság esetében napi **1 000 EUR**, vagyis a kényszerítő bírságok esetében alkalmazott átalányösszeg egyharmada.

3. „N” Együtthatók

Az e közlemény 3.4. és 4.2.2. szakaszában említett „n” együtthatók a következők:

	„n” együttható (1)
Belgium	0,84
Bulgária	0,18
Csehország	0,49
Dánia	0,52
Németország	6,16
Észtország	0,06
Írország	0,55
Görögország	0,41
Spanyolország	2,44
Franciaország	4,45
Horvátország	0,14
Olaszország	3,41
Ciprus	0,05
Lettország	0,07
Litvánia	0,12
Luxemburg	0,09
Magyarország	0,35
Málta	0,03
Hollandia	1,39
Ausztria	0,68
Lengyelország	1,37
Portugália	0,46
Románia	0,61
Szlovénia	0,10

Szlovákia	0,22
Finnország	0,42
Svédország	0,83
⁽¹⁾ A 2022. szeptember 7-én lekérdezett, 2020. évi GDP és népesség (n-2. év) alapján, két tizedesjegyre kerekítve.	

4. Az egyösszegű átalánybírság referenciaösszege

Az egyösszegű átalánybírságnak a tagállamonkénti minimális egyösszegű átalánybírság kiszámításához használt referenciaösszege 2 800 000 EUR ⁽¹⁾.

5. Az egyösszegű átalánybírság tagállamonkénti minimális összege

Az egyösszegű átalánybírság minimális összege egyenlő az egyösszegű átalánybírság referenciaösszegének és az „n” együtthatónak a szorzatával.

Az e közlemény 4.1. szakaszában említett minimális egyösszegű átalánybírságok ⁽²⁾ a következők:

	Az egyösszegű átalánybírság minimális összege (EUR)
Belgium	2 352 000
Bulgária	504 000
Csehország	1 372 000
Dánia	1 456 000
Németország	17 248 000
Észtország	168 000
Írország	1 540 000
Görögország	1 148 000
Spanyolország	6 832 000
Franciaország	12 460 000
Horvátország	392 000
Olaszország	9 548 000
Ciprus	140 000
Lettország	196 000
Litvánia	336 000
Luxemburg	252 000
Magyarország	980 000
Málta	84 000
Hollandia	3 892 000

⁽¹⁾ A Bizottság a 2005-ben kiadott, „Az EK-szerződés 228. cikkének végrehajtása” c. közleményében 500 000 EUR-s referenciaösszeget használt az egyösszegű átalánybírság esetében. Az egyösszegű átalánybírság referenciaösszege az inflációból és a módszerek különböző változásaiából adódó többszöri felülvizsgálatok következtében évről évre nőtt. „A kötelezettségszegési eljárások keretében a Bizottság által az Európai Unió Bíróságának javasolt egyösszegű átalánybírságok és kényszerítő bírságok meghatározásához használt adatok aktualizálása” című legutóbbi bizottsági közleményben (C(2022) 568) az egyösszegű átalánybírságnak a minimális egyösszegű átalánybírság kiszámításához használt referenciaösszege EUR 2 255 000 volt. Jelenleg 2 800 000 EUR-ban kerül meghatározásra annak biztosítása érdekében, hogy az egyösszegű átalánybírság minimális összegei kellően visszatartó erejűek maradjanak, figyelembe véve azok korábbi szintjét és az e közleményben az „n” együttható tekintetében meghatározott módszerváltozást.

⁽²⁾ A 2022. szeptember 7-én lekérdezett, 2020. évi GDP és népesség (n-2. év) alapján, ezres pontossággal.

Ausztria	1 904 000
Lengyelország	3 836 000
Portugália	1 288 000
Románia	1 708 000
Szlovénia	280 000
Szlovákia	616 000
Finnország	1 176 000
Svédország	2 324 000

II. MELLÉKLET

A pénzügyi szankciókról szóló korábbi közlemények jegyzéke

Ez a közlemény áttekinti a Bizottság 1996 és 2021 közötti, pénzügyi szankciókról szóló közleményeit:

- **1996-ban** a Bizottság kiadta a „Memorandum on applying Article 171 of the EC treaty” [Az EK-szerződés 171. cikkének alkalmazásáról szóló memorandum] című tájékoztatót ⁽¹⁾. Ez egy további finomításra szánt kezdeti megközelítés volt, amely azonban lefektette a pénzügyi szankciókra vonatkozó mai politika alapjait, megállapítva, hogy a szankció összegét három alapvető kritérium alapján kell kiszámítani: a jogsértés súlya, időtartama, valamint az annak biztosítására vonatkozó igény, hogy maga a szankció visszatartó erővel bírjon a további jogsértésektől.

1997-ben a Bizottság első alkalommal tett közzé számítási módszert a „Method of calculating the penalty payments provided for pursuant to Article 171 of the EC Treaty” ⁽²⁾ [Az EK-szerződés 171. cikke szerinti kényszerítő bírság számításának módszere] c. közleményében. Akkor még nem létezett módszer az egyösszegű átalánybírság kiszámítására. A megállapított módszer szerint a napi kényszerítő bírságot a következőképpen kellett kiszámítani: az egységes átalányt meg kellett szorozni egy súlyossági együtthatóval és egy időtartam-együtthatóval, majd ennek eredményét meg kellett szorozni egy különleges együtthatóval (az ún. „n” együtthatóval), amely az érintett tagállam fizetési képességét és tanácsi szavazatainak számát tükrözte. Ezt az akkor mind a gazdasági, mind az intézményi súlyt tükröző „n” együtthatót úgy alakították ki, hogy biztosítsa a szankciók méltányosságát és arányosságát, de kellően visszatartó erejű is legyen ahhoz, hogy a tagállamok megszüntessék és ne ismételjék meg a jogsértést. A dokumentum továbbá kifejtette, hogyan kell meghatározni a súlyossági és az időtartam-együtthatót, és meghatározta az „n” együttható első értékeit ⁽³⁾.

- **2001-ben** a Bizottság belső határozata ⁽⁴⁾ előírta, hogy az időtartam-együtthatót a Bíróság ítéletét követő 7. hónaptól havi 0,1-es érték alapján kell kiszámítani (és az értéke legfeljebb 3 lehet).

2005-ben a Bizottság közleményt adott ki az EK-szerződés 228. cikkének végrehajtásáról ⁽⁵⁾, mivel aktualizálásra volt szükség, különös tekintettel a Bíróság új joggyakorlatára, az EU-hoz csatlakozó új tagállamokra, valamint a növekedési és inflációs ráták alakulására. Ebben meghatározta azokat az általános elveket, amelyeket a pénzügyi szankciók kérelmezésekor tiszteletben kell tartani, és amelyek ma is érvényesek. Emellett első alkalommal állapított meg módszert az egyösszegű átalánybírság kiszámítására, beleértve az egyes tagállamokra vonatkozó minimális egyösszegű átalánybírságokat, aktualizálta az „n” együttható kiszámítását ⁽⁶⁾, és meghatározta a kényszerítő bírságok és az egyösszegű átalánybírságok kiszámításához szükséges átalányösszegeket ⁽⁷⁾.

- **2010-ben**, miután a Lisszaboni Szerződés bevezette azt a lehetőséget, hogy a jogalkotási eljárás keretében elfogadott irányelveket átültető intézkedések bejelentésének elmulasztása esetén pénzügyi szankciókat lehessen kiszabni, a Bizottság közleményt fogadott el az EUMSZ 260. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról ⁽⁸⁾. Ebben a közleményben kifejtette, hogyan alkalmazná az egyösszegű átalánybírságok és a kényszerítő bírságok jelenlegi számítási módszereit a 260. cikk (3) bekezdésének hatálya alá tartozó esetekre.

⁽¹⁾ Information from the Commission - Memorandum on applying Article 171 of the EC treaty (A Bizottság tájékoztatója – Az EK-szerződés 171. cikkének alkalmazásáról szóló memorandum) (HL C 242., 1996.8.21., 6. o.).

⁽²⁾ Information from the Commission - Method of calculating the penalty payments provided for pursuant to article 171 of the EC Treaty (A Bizottság tájékoztatója – Az EK-szerződés 171. cikke szerinti kényszerítő bírság számításának módszere) (HL C 063., 1997.2.28., 2. o.).

⁽³⁾
$$\sqrt{\frac{\text{GDP}(n)}{\text{GDP}(\text{min})} \times \frac{\text{Votes}(n)}{\text{Votes}(\text{min})}}$$

⁽⁴⁾ Lásd a 2001. április 2-i PV(2001)1517/2. sz. dokumentum jegyzőkönyvét.

⁽⁵⁾ A Bizottság Közleménye – Az EK-szerződés 228. cikkének végrehajtása (SEC(2005) 1658).

⁽⁶⁾
$$\sqrt{\frac{\text{GDP}(n)}{\text{GDP}(\text{Lux})} \times \frac{\text{Votes}(n)}{\text{Votes}(\text{Lux})}}$$

⁽⁷⁾ Ennek összegét napi 600 EUR-ban állapították meg kényszerítő bírságok esetén és 200 EUR-ban egyösszegű átalánybírságok esetén.

⁽⁸⁾ A Bizottság közleménye – Az EUMSZ 260. cikke (3) bekezdésének végrehajtása (SEC(2010) 1371 végleges).

2019-ben a Bizottság új közleményt adott ki „A Bizottság által az Európai Unió Bírósága előtt folyó kötelezettségzegési eljárásokban javasolt egyösszegű átalánybírságok és napi kényszerítő bírságok számítási módszerének módosításáról”⁽⁹⁾. Ez a közlemény a Bíróság ítéletét⁽¹⁰⁾ követte, amely szerint a Bizottság az egyes tagállamok esetében az intézményi súly figyelembevételéhez már nem támaszkodhat a tanácsi szavazatok számára, mivel a szavazási módszer 2017. április 1-jén megváltozott. Emellett a Bizottság megragadta ezt a lehetőséget arra, hogy aktualizálja a GDP referenciáértékét (amely korábban Luxemburg GDP-je volt), és azt a tagállamok GDP-jének átlagával helyettesítette az „n” együttható kiszámítása során⁽¹¹⁾. Végezetül annak biztosítása érdekében, hogy az ebből eredő pénzügyi szankciók nagyjából összhangban maradjanak a korábbi szintekkel, a Bizottság 4,5 értékű kiigazító tényezőt vezetett be.

- Legutóbb **2021-ben** a Bizottság az Egyesült Királyság EU-ból való kilépése miatt kiigazította az egyösszegű átalánybírságokra és a kényszerítő bírságokra⁽¹²⁾ vonatkozó számításokat. Tekintettel arra, hogy az „n” együttható az összes tagállam GDP-jének átlagát vette figyelembe, az Egyesült Királyság kilépése az „n” együttható növekedését eredményezte, ami a Bizottság által javasoltnál magasabb pénzügyi szankciókat eredményezne. A Bizottság ezért egy 0,836 értékű kiigazítási tényezőt alkalmazott annak biztosítása érdekében, hogy a növekedés az inflációra korlátozódjon.

⁽⁹⁾ A Bizottság közleménye – A Bizottság által az Európai Unió Bírósága előtt folyó kötelezettségzegési eljárásokban javasolt egyösszegű átalánybírságok és napi kényszerítő bírságok számítási módszerének módosításáról (HL C 70., 2019.2.25., 1. o.).

⁽¹⁰⁾ Lásd: a Bíróság 2018. november 14-i ítélete, Bizottság kontra Görögország, C-93/17, ECLI:EU:C:2018:903.

⁽¹¹⁾
$$\sqrt{\frac{\text{GDP}(n)}{\text{GDP}(\text{avg})} \times \frac{\text{Seats}(n)}{\text{Seats}(\text{avg})}}$$

⁽¹²⁾ A Bizottság közleménye – A Bizottság által az Európai Unió Bírósága előtt indított kötelezettségzegési eljárásokban javasolt átalányösszeg és kényszerítő bírság számításának az Egyesült Királyság kilépését követő kiigazításáról (HL C 129., 2021.4.13., 1. o.).